

alkalmazására vonatkozóan. A Törvényszék azt is elmulasztotta megállapítani, hogy a Bizottság megsértette a méltányosság, az egyenlőség és egyenlő bánásmód, továbbá bizalomvédelem elvét, miközben egyrészt megsértette a többi vállalkozással szemben a fegyveregyenlőség jegyében az alacsonyabb összegű bírság elérésére való lehetőségüket, másrészt úgy ítélte meg, hogy az együttműködésük az engedékenységi közlemény és az iránymutatás értelmében nem jogosít fel bírságcsökkentésre.

Végül a fellebbezők kijelentik, hogy a Törvényszék nem végzett érdemi bírósági felülvizsgálatot a bírság végleges összegének Bizottság általi megállapítására nézve.

⁽¹⁾ A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.)

A Törvényszék (negyedik tanács) T-392/07. sz., Guido Strack kontra Európai Bizottság ügyben 2013. január 15-én hozott ítélete ellen Guido Strack által 2013. március 15-én benyújtott fellebbezés

(C-127/03. P. sz. ügy)

(2013/C 147/24)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Guido Strack (képviselő: H. Tettenborn ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

1. A Bíróság helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszéke (negyedik tanács) T-392/07. sz. ügyben 2013. január 15-én hozott ítéletét annyiban, amennyiben az a felperes kérelmeinek nem vagy csak részben adott helyt.
2. A Bíróság a felperes T-392/07. sz. ügyben előterjesztett kérelmeinek megfelelően hozzon határozatot.
3. A Bíróság a Bizottságot kötelezze az eljárás összes költségének viselésére.
4. Másodlagosan a Bíróság helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének elnöke által hozott határozatot is, amelyben az a T-392/07. sz. ügyet a Törvényszék negyedik tanácsa elé utalta.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező fellebbezésének alátámasztása érdekében kilenc jogalapra hivatkozik:

1. Az ítélkező testület hatáskörének hiánya, továbbá az ezzel kapcsolatban fennálló eljárási hibák és az indokolási kötelezettség megsértése, valamint az EJE 6. cikke (1) bekezdésének, az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikke (2) bekezdésének, az Európai Unió Bírósága Alapokmánya 50. cikke második bekezdésének, az Európai Unió Törvényszéke eljárási szabályzata 12. cikkének és 13. cikke 1. §-ának, valamint egyéb jogszabályoknak ezzel kapcsolatban fennálló megsértése a folyamatban lévő úgy másik tanácshoz való úgynevezett újrakiosztása révén;
2. Eljárási hibák, valamint az 1049/2001 rendeletnek ⁽¹⁾, az EJE 6. és 13. cikkének, az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, a meghallgatáshoz való jog és a tisztességes eljáráshoz való jog elveinek megsértése az indokolási kötelezettség megsértésével és a tényállás elferdítésével összefüggésben, amelyek a következőkre vezethetők vissza: az ügy gyorsított eljárásban való elbírálásának megtagadása; a felperes azon lehetőségének meg nem engedett korlátozása, hogy álláspontját kifejtse, és a jegyzőkönyv helyesbítésére irányuló beadvány benyújtása lehetőségének megtagadása; a dokumentumok elégtelen bírósági felülvizsgálata és a felperes valamennyi dokumentum *in camera* vizsgálata iránti megfelelő kérelmének elutasítása; a tényállás elferdítése, elégtelen bírósági felülvizsgálat, valamint a bizonyítási teher megoszlása és a tisztességes eljárás elveinek megsértése a dokumentumok teljességének kérdésére és az 1049/2001 rendelet alapján ténylegesen előterjesztett megerősítő kérelmek számára tekintettel; az eljárás túlzott időtartama és az e tekintetben benyújtott kártérítési kérelmek jogellenes elbírálása;
3. Téves jogalkalmazás, hiányzó meghatározottság és az indokolási kötelezettség megsértése a rendelkező rész 1. pontjának — és az ítélet ennek alapjául szolgáló részeinek — megfogalmazását és kiterjesztését illetően, a tényállás elferdítésével összefüggésben, többek között tagadva a felperes eljáráshoz fűződő érdekének fennmaradását;
4. A tényállás elferdítése, az indokolási kötelezettség megsértése és értelmezési elvek megsértése a felperes T-110/04. sz. ügyben keletkezett dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmének terjedelmét illetően;
5. Téves jogalkalmazás, a tényállás elferdítése és az indokolási kötelezettség megsértése az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának és 4. cikke (4) bekezdésének az adatvédelemre vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel összefüggésben való alkalmazásával és értelmezésével kapcsolatban;

6. Téves jogalkalmazás, a tényállás elferdítése és az indokolási kötelezettség megsértése az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének alkalmazásával és értelmezésével összefüggésben;
7. Téves jogalkalmazás és az indokolási kötelezettség megsértése a keresetlevélben előterjesztett kártérítési kérelem elutasításával összefüggésben, és különösen a bizonyításfelvétel és a hatékony bírói jogvédelem elveinek megsértése;
8. A hatékony bírói jogvédelem elvének megsértése a felperes kérelmének a T-392/07. sz. ügyben hozott ítélet 90. pontjában való elutasítása keretében;
9. Téves jogalkalmazás és az indokolási kötelezettség megsértése a költségekről való határozathozatallal összefüggésben.

(¹) Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás: 1. fejezet, 3. kötet, 31. o.).

A Törvényszék (negyedik tanács) T-218/00. sz., Cooperativa Mare Azzurro kontra Bizottság ügyben 2013. január 22-én hozott végzése ellen a Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, korábban Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl és a Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl által 2013. március 18-án benyújtott fellebbezés

(C-136/13. P. sz. ügy)

(2013/C 147/25)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbezők: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, korábban Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl és a Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. (képviselők: A. Vianello, B. Bortoluzzi és A. Veronese ügyvédek)

A többi fél az eljárásban: Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C., Európai Bizottság

A fellebbezők kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül és/vagy változtassa meg a megtámadott végzést, a Törvényszék (negyedik tanács) T-218/00. sz. Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl és társai kontra Bizottság ügyben 2013. január 22-én hozott, a fellebbezőkkel 2013. január 23-án közölt végzését,

amelyben a Törvényszék elutasította a Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl és társai által benyújtott, a szociális terhek csökkentéséről szóló 30/1997. és 206/1995. sz. törvényekben előírt, a Velence és Chioggia területén letelepedett vállalkozások javát szolgáló támogatási intézkedésekről szóló, 1999. november 25-i 2000/394/EK bizottsági határozat (HL L 150., 50. o.) megsemmisítése iránti kérelmet,

— a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésük alátámasztására a fellebbezők téves jogalkalmazásra hivatkoznak a Bíróság „Comitato Venezia vuole vivere” ügyben hozott ítéletében megállapított elvek alkalmazása során; egyfelől a Bizottság állami támogatások területén hozott határozataira vonatkozó indokolási kötelezettség, másfelől pedig a bizonyítási teher megosztásának tekintetében az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése feltételeinek vonatkozásában.

A jelen fellebbezéssel megtámadott végzésben a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a Bíróságnak a „Comitato Venezia vuole vivere” ügyben 2011. június 9-én hozott ítéletében foglalt döntését, amelynek értelmében a Bizottság határozatának „önmagában tartalmaznia kell a nemzeti hatóságok általi végrehajtásához szükséges valamennyi lényeges adatot”. Annak ellenére, hogy a határozat nem tartalmazta a nemzeti hatóságok általi végrehajtásához szükséges lényeges adatokat, a Törvényszék nem állapított meg semmiféle hiányosságot a Bizottság által a vitatott határozatban elfogadott módszert illetően, amivel téves jogalkalmazást követett el.

A Bíróság által a „Comitato Venezia vuole vivere” ügyben hozott ítéletében megállapított elvek alapján a visszatérítettés keretében a tagállamnak, és nem a kedvezményezettnek kell bizonyítania minden egyes esetben, hogy fennállnak az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében foglalt feltételek. A jelen ügyben azonban a Bizottság a vitatott határozatban elmulasztotta megjelölni az ilyen vizsgálat „módozatait”, következésképpen az Olasz Köztársaság, mivel nem rendelkezett az annak bizonyításához szükséges lényeges adatokkal a visszatérítettés keretében, hogy a nyújtott előnyök a kedvezményezettek tekintetében állami támogatásoknak minősülnek, a 2012. december 24-i 228. sz. törvény által (1. cikk (351) és ezt követő bekezdések) a bizonyítási teher megfordítása mellett döntött, a közösségi ítélkezési gyakorlat által megállapítottakkal szemben. Az olasz jogalkotó szerint különösen nem a tagállamra, hanem a támogatásokat adókedvezmény formájában elnyerő egyes kedvezményezett vállalkozásokra hárul annak bizonyítása, hogy az említett kedvezmények nem torzítják a versenyt és nincsenek hatással a tagállamok közötti kereskedelemre, aminek hiányában az odaítélt kedvezmény versenytorzító és a tagállamok közötti kereskedelemre gyakorolt hatását vélelmezni kell. Mindez nyilvánvalóan ellentétes a Bíróság által a „Comitato Venezia vuole vivere” ügyben hozott ítéletében megállapított elvekkel.